

De cura III

O dâră de lumină în două noaptea rupe
Și două nopți de smoală acum stau față-n față
Ca două nesfârșite și nevăzute trupe
Ce-s gata să se-arunce în moarte sau în viață.

Cu ochi arzând, de fiară, neconținut sticlesc,
În bezna fără capăt, ale vieții clipe,
Și dintr-o parte-n alta, pe rând, tot năvălesc
Prin dâra de lumină ca peste euripe.

Dar clipele ce-așteaptă, sticlind nerăbdătoare,
Să treacă dintr-o noapte în noaptea-mperecheată,
Se torc, ca dintr-un caier, din viața viitoare,
Și nu se vor întoarce acasă niciodată.

Căci dâra de lumină nu e decât o poartă
Prin care clipa trece fără a se opri,
Întreaga ei menire e numai să despartă
O noapte care este de cea care va fi.

Un gând se zămislește în dâra de lumină
Și crește-apoi din sine,-ntrebând pe Cel ce știe
Ce vechi și neștiute păcate sau ce vină
Oprește orice clipă de a rămâne vie?

Căci clipele sunt moarte-nainte de a fi
Și mor din nou când poarta o trec fără-a rămâne,
Sortite sunt doar nopții, fără-a avea și zi,
Iar trecerea-i jurată și nu pot s-o amâne.

Năvalnic crește gândul și-n dor el se preface,
Să se oprească clipa-ntre nopți și să rămână
În dâra de lumină, să se-odihnească-n pace,
Și-acum-ului să-i fie și formă și stăpână.

...Se tot micește noaptea ce este, iar în schimb
Tot crește noaptea lungă ce va veni în loc.
Se va opri vreo clipă să-și capete un nimb
De punere în lume, de mir și de noroc?